

Разбира се, менъ съвсемъ не ми бѣ сега доядене. Изпращачитѣ се заловиха да ядатъ и да пиятъ отъ хубавото вино. Дойде време за прощаване. Дѣдо хвана ржката ми и насълзенъ каза:

— Мило момче, слушай само менъ и бжди увѣренъ, че ще останешъ после доволенъ; баща си не слушай, той иска да направи отъ тебе дяволъ знае какво. Не дей зубри тамъ разни физики, които учатъ хората, какъ се тегли сирене, или какъ се впрѣгатъ бикове, а по-добре изучавай божииѣ работи и турски езикъ.

Баща ми не бѣ съгласенъ съ дѣда; той желаше азъ да изуча гръцки езикъ, за да стана после тежъкъ търговецъ, и затова ме изпращаше въ Пловдивъ, въ тамкашното гръцко училище. Най-после ние се простихме, цѣлувахме се. Мама, баба и сестритѣ се залѣха въ сълзи. Азъ бѣхъ твърдъ и не искахъ да покажа, че ми е мжно, дето се раздѣлямъ съ близкитѣ си. Но тѣ току що бѣха се изгубили отъ погледа ми, сърдцето ми се сви отъ мъка и ми се дощѣ да повърна коня и да полетя у дома. Мисълта, че се отдѣлямъ отъ хора, съ които бѣхъ живѣлъ 17 години подъ една стрѣха, изтрѣгна цѣлъ потокъ сълзи на очитѣ ми. Но веднажъ излѣзълъ, връщане нѣмаще. . .

Въ Пловдивъ спрѣхме вечерята у чичови. На другия день дойде при менъ единъ приятель на баща ми, комуто бѣ поръчано да ме настани въ нѣкое гръцко семейство. Никога нѣма да забравя тоя човѣкъ, който стана за менъ вторъ баща. Но, за да влѣза въ гръцкото семейство, трѣбваше да хвърля закърпенитѣ си потури и кожаната шапка — трѣбваше да бжда облѣченъ по модата. И ко-